

J.N. Darby

Christus op het kruis

Psalm 22

Hoe meer wij kijken naar de Heere Jezus hier op aarde, en Zijn wandel hier beneden zien en ons realiseren wat Hij op Zijn weg heeft ontmoet, des te meer begrijpen wij ook de enorme vervreemding van de mens van God. Maar wij krijgen ook des te meer oog voor de zegen die voortkomt uit het feit dat de Zoon van God in deze wereld heeft geleefd en haar door Zijn dood en opstanding weer heeft verlaten. Dit is een belangrijk feit. Er is niets aan gelijk, zelfs niet in de schepping. Er is niets groter dan te zien dat het Woord vlees geworden is en heeft gewoond onder de mensen, terwijl Hij hier openlijk en geheel en al werd verworpen.

Maar men kan begrijpen dat zo iets niet zonder de toelating van God had kunnen gebeuren. Christus had niet in de dood kunnen gaan, als God dat niet had toegestaan. Zoals de Heer het Zelf heeft gezegd: Hij had de Vader kunnen bidden en dan zou Hij twaalf legioenen engelen hebben gestuurd. Hij had ook een wonder kunnen verrichten en Zichzelf kunnen bevrijden, bijv. te midden van Zijn tegenstanders, toen die in Gethsemane voor Hem terugdeinsden en ter aarde vielen. Maar daartoe was Hij niet in de wereld gekomen, net zo min als Hij in de wereld was gekomen om die als de Verworpene eenvoudig weer te verlaten. Als wij Hem zien, terwijl Hij Zijn leven gaf op het kruis, kunnen wij in Zijn dood een plan en een doel zien dat alleen hierdoor verwerkelijkt konden worden. Waarom zou Hij in de dood zijn neergedaald en het oordeel hebben ondergaan, als het niet was ter wille van ons die gered moesten worden?

Als wij Hem dan ook die plaats zien innemen, zien wij er de toestand van de mensen voor wie Hij was gekomen. Maar ook zien wij dat Hij is neergedaald en weer is

opgestaan, om alle machten van het kwaad die Hij had ontmoet, teniet te doen. Daarin zien wij Zijn goddelijke volmaaktheid en Zijn volmaakte liefde. Hij was gekomen om de harten van de mensen tot Zich te trekken. Maar zoals Hij ook heeft gezegd: zij hebben Hem haat gegeven voor Zijn liefde. Toen de mens Hem niet wilde, is Hij naar het kruis gegaan en is God in Zijn sterven verheerlijkt in alles wat Hij was tegen de zonde, evenals in Zijn goddelijke wijsheid.

Dat kunnen we zien in psalm 22. De Heer Zelf heeft eruit geciteerd op het kruis. Daar sprak Hij niet alleen over het grote feit dat Hij van God verlaten was, maar ook over Zijn weg hier op aarde die hiertoe voerde en over de omstandigheden die Hij meemaakte en die tegelijkertijd de ware toestand van deze wereld onthulden. Voortdurend oogstte Hij haat voor Zijn liefde. Maar deze haat, in plaats van de openbaring van Zijn liefde te verhinderen, diende alleen om er volledig uitdrukking aan te geven. En hoewel niets zo volledig de werkelijke toestand van het hart van de mens laat zien als het kruis - want daar zien we het kwaad volledig geopenbaard - kunnen we daar ook alleen de volmaakte en goddelijke genade zien die in de toestand van de mens voorziet.

Let in de eerste plaats op het karakter waarin de Heer de wereld bezocht. Bepaalde waarheden over de schepping en de voorzienigheid bijvoorbeeld kunnen ook elders geleerd worden, maar *niet* de waarheden die met Gods oordeel in gerechtigheid verband houden. Die kunnen alleen op het kruis gezien worden, en die zullen uiteindelijk ook gezien worden in de uitoefening van het oordeel over de zondaars. Dat was wat Job zo moeilijk vond om te begrijpen: hoe diegenen die kwaad doen, voorspoed konden hebben, terwijl de rechtvaardigen verdrukt en vervolgd worden? Dat is omdat de tijd van het oordeel nog niet is gekomen. De tijd van de barmhartigheid duurt nog voort, en *wij* kunnen het oordeel en de barmhartigheid niet met elkaar verenigen. Daaruit volgt dat de tegenwoordige tijd een raadsel is. Er is teveel kwaad in de wereld om te geloven dat de huidige toestand van God afkomstig is; en toch, zelfs te midden van alle verval en ellende, zijn er openbaringen van genade en goedheid die duidelijk van God komen. De mensen proberen door dit alles heen te gaan, of er onverschillig voor te zijn. Maar wat hun egoïsme ook is, het is onmogelijk de toestand van lijden in deze wereld niet te zien. Hoe gunstig voor enkelen de uiterlijke omstandigheden ook mogen zijn, een gedeeltelijke verzachting van de situatie, toch moeten wij toegeven dat over het geheel genomen de wereld in verval en ellende verkeert.

Maar toen Christus in de wereld kwam, zien we volmaakte goedheid te midden van dit toneel van verwarring, lijden en smart, waar de macht van het kwaad de overhand had. Niets dergelijks was ooit tevoren gezien, hoewel de profeten het hadden kunnen vermoeden. Maar wat ik in Christus zie, is God Zélf. En Hij

openbaart volmaakte goedheid, die echter ook de toestand van het menselijk hart aan het licht brengt te midden van het kwaad en van het lijden. Dit gaf Hem de gelegenheid het hart van de mensen tot Hem terug te brengen, door hen te *winnen*.

Er is nu een algemene godsregering en er zal later een duidelijk oordeel van God komen, volgens de eis van de natuur van God Zelf, want Hij kan niet toestaan dat het kwaad onbeperkt doorgaat. Maar de komst van Christus heeft tot doel gehad het vertrouwen van de mens in God terug te geven door de openbaring van Zijn genade en goedheid. De satan had wantrouwen tegenover God opgewekt bij de mens. De satan zei: Als u doet wat ik u zeg, zult u als God zijn, kennende goed en kwaad. Christus is gekomen om ons werkelijk tot God te brengen; en Hij stelt Zichzelf aan iedere bedroefde ziel voor en aan de grootste zondaar, terwijl Hij zegt: 'Wilt u op God vertrouwen? Zeg niet dat u te slecht bent. Ik ben juist gekomen, omdat u slecht bent. Zeg niet dat uw ellende te groot is. Ik ben juist gekomen, omdat u ellendig bent. Zeg niet dat het kwaad te groot is. God is groter'. En overal waar deze stem wordt gehoord, zien wij de zondaar tot Hem komen. Huilend ongetwijfeld, want het past om verdriet over de zonde te hebben. Maar *vertrouwend* op deze liefde, die men kan geloven, een liefde zoals het hart die nergens anders kan vinden en kan vertrouwen.

Zo is de Heere Jezus geweest. Als sommigen voorwendden goed te zijn, ontmaskerde Hij hen. Als anderen voorgaven boven het kwaad te staan, ontmaskerde Hij hun huichelarij door te zeggen: 'Wee u schriftgeleerden, huichelaars.' Zij waren gepleisterde graven. Maar er was altijd volmaakte genade voor de zondaar, zoals wij zien in het geval van de overspelige vrouw die zij bij Hem brachten (Joh. 8). Ongetwijfeld was haar schuld groot en haar zonde afschuwelijk. Zij verdiende gestenigd te worden, maar wie zou dat doen? *Hij* onderzoekt alle harten. Hij is 'licht' evengoed als 'liefde', en het is niet mogelijk dat een zondig hart zich voor Hem handhaaft. Als men het probeert, zien we de sluier waarmee men zich bedekt afvallen, zoals alleen God dat kan bewerken, en schuld belijden. Een woord van Zijn kant raakt het geweten. Dit bracht een andere vrouw bij de put van Sichar ertoe te zeggen: 'Kom, zie een Mens die mij alles gezegd heeft wat ik gedaan heb.' Wij moeten voor God komen zoals we werkelijk zijn; dat is het gevolg van Zijn licht. Maar als onze toestand aan het licht komt, zien wij dat door Zijn volmaakte liefde er ook is voorzien in een oplossing. In Gods goedertierenheid is geen hardheid. God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend. Christus was de openbaring van deze goedheid, die nooit moe wordt, nooit toornig wordt en die nooit faalt om de smart weg te nemen. Het is een goedheid die gekomen is om onze boosheid te onthullen en weg te doen.

Wij weten dat de wereld Christus, Die deze goedheid toonde, niet kon verdragen. De farizeeër was te trots om de genade aan te nemen. De wereld verwierp Zijn naam en ten slotte, toen alles wat tegenhield was weggenomen en het uur gekomen was, leverde Hij Zichzelf over in hun handen. Dan wordt tegen de wereld gezegd, die verantwoordelijk was voor Zijn verwerping: *‘Hem hebt u door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en gedood.’* Hoewel Hij aan de andere kant *‘door de bepaalde raad en voorkennis van God is overgegeven’* (Hand. 2:23).

Maar wat een feit is dit, geliefden. Wat moeten we denken van de dwaasheid van het menselijk hart? Dat *God* in deze wereld is gekomen en dat *de mens* Hem eruit heeft verjaagd; en dat de mens, dit grote feit vergetend, verstrooiing en genot in zo’n wereld kan zoeken! Eigenlijk is het haat tegen Christus en verachting van Zijn Persoon. Verleid door genoegens, ijdelheid – het doet er niet toe wat – kan de mens zijn weg vervolgen door zich te amuseren in een wereld, die God heeft verworpen. Maar God heeft Zijn raadsbesluit niet opgegeven. Hij roept nog steeds uit deze wereld een volk voor Zijn Naam.

Bij het kruis

Laten wij nu bezien hoe volgens psalm 22 de toestand van de wereld werd geopenbaard bij het kruis van Christus. Laten we de omstandigheden bekijken die de Heer omringden. Ieder mens had er een aandeel in: *‘Sterke stieren van Basan hebben Mij omringd’* (vs. 13). Dat spreekt van *geweld* van de kant van Zijn vijanden. Wat Zijn vrienden betrof, zij sloegen op de vlucht. Van Zijn discipelen heeft één Hem verraden, en een ander heeft Hem verloochend. Pilatus waste zijn handen in onschuld toen hij het bloed van de Onschuldige ging vergieten. De Joden zeiden: *‘Zijn bloed over ons en over onze kinderen’* (Matt. 27:25). De hogepriester, die tussenbeide moest komen voor onwetende en dwalende mensen, gaf zijn stem aan de moord op de Onschuldige. Alles getuigde van de morele duisternis van de wereld. Enkele vrouwen sloegen zich weliswaar op de borst met een gevoel van menselijke droefheid, en de hoofdman gaf het getuigenis dat deze Mens de Zoon van God was. Maar niemand in de wereld wilde iets van Hem weten. Hij werd veroordeeld door het Sanhedrin en door Pilatus, omdat Hij de waarheid handhaafde. Daarna ging Hij in volmaakte zachtmoedigheid naar het kruis.

Als wij naar Gethsemane kijken, zien wij dat Zijn discipelen sliepen terwijl Hij in zware strijd was. En toen de legerafdeling, door Joden geleid, kwam om Hem te grijpen, dacht Hij niet aan zichzelf maar zei: *‘Als u dan Mij zoekt, laat dezen heengaan’* (Joh. 18:8). Maar de discipelen lieten Hem in de steek: *‘En zij verlieten*

Hem en vluchtten allen' (Mark. 14:50). Deze omstandigheden getuigen van het leed dat Hem overkwam in de wereld. Ze tonen ook aan hoe volmaakt Hij was in dit alles. En in onze psalm wordt hieraan herinnerd, terwijl de Heer uitdrukking gaf aan Zijn eigen smart in deze situatie. Maar dit lijden, hoe diep en reëel ook, was *uiterlijk* en werd Hem door de *mensen* aangedaan. Ten aanzien van dat lijden kon Hij Zich tot God wenden.

En dat brengt ons tot het bijzondere onderwerp van psalm 22, die ons een onpeilbaar diep lijden tekent. Christus zag op tot Zijn God in de uiterlijke beproevingen, maar wat betrof de beker die Hij moest drinken, vond Hij géén vertroosting. Zijn gebed was: *'Blijf dan niet ver van Mij, want de nood is nabij; er is immers geen helper'* (vs. 12). En toen de angst nog zwaarder drukte, riep Hij weer: *'Maar U, HEERE, blijf niet ver weg'* (vs. 20). Tot op dat ogenblik was er alleen de uitwendige druk van de omstandigheden en dat hield Hem niet tegen op Zijn weg van gehoorzaamheid.

Onder deze omstandigheden ging Hij verder, totdat Hij daadwerkelijk de beker moest drinken die de Vader Hem op de hand stelde en die Hem bracht tot de hartverscheurende uitroep: *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'* (vs. 2). Hij voegde eraan toe: *'Op U hebben onze vaders vertrouwd, zij hebben vertrouwd en U hebt hen bevrijd'* (vs. 5). Laat dit niet zien hoe verschrikkelijk zwaar de oordeelsbeker over de zonde was? De omstandigheden die de Heer meemaakte in Zijn leven, zijn daarop uitgelopen. Hij was in de wereld en Zijn tegenwoordigheid toonde wat de mens was. Men gaf Hem haat voor Zijn liefde, en dat is nu even waar als het toen was. Het kruis is echter het door Hem gewilde ogenblik om het doel van Zijn liefde te tonen. Het is niet alleen het tonen van wie wijzelf zijn, maar het *wegdoen* van onze ellendige toestand. Het tonen wat wij zijn, zonder iets anders, zou bij ons wanhoop veroorzaken en zou ons geen goed kunnen doen. Alleen het grote werk dat ons tot God heeft teruggebracht, stelt ons in staat met blijdschap onze plaats voor Gods aangezicht in te nemen.

Geliefden, laten wij ons niet vergissen. Zij die op aarde genoeg zoeken, interesseert het niet om van Christus te horen spreken. Ongetwijfeld, Christus is nu niet op aarde, zodat de mensen hun handen niet kunnen uitstrekken om Hem opnieuw te kruisigen. Maar de wereld, die destijds haar haat heeft uitgeleefd, is absoluut niet veranderd. De wereld houdt er niet van dat men haar Christus voorstelt; de natuurlijke mens weet dat heel goed. Wat zou iemand zeggen van al zijn eigen gedachten, gevoelens en wensen, als God eens alles openbaarde? Breng Christus in een van onze moderne gezelschappen, om maar niet te spreken over slechte plekken, wat zou het gevolg zijn? Alles is voor de natuurlijke mens verwerpelijk als God erbij betrokken wordt. De reden daarvan is dat waar de mens

zijn genoegens vindt, hij God daarbij niet kan gebruiken. Veronderstel eens dat zo'n mens in de hemel zou komen, wat zou hij er moeten doen? Hij zou daar echt niet kunnen wennen, en dit zou hem brengen tot de wens zo gauw mogelijk weer weg te gaan. Ja, het is echt zo: zodra God ter sprake gebracht wordt waar men vleeselijke genoegens najaagt, bederft dat alles voor de mensen. En als het mogelijk zou zijn om de vleeselijke mens te brengen waar de Heer nu is, dan zou hij daar niet kunnen blijven. De mens zoekt genoegens op de plek waar Christus is gekruisigd. Hij volgt die weg, totdat het oordeel of de dood komt. Dan merkt hij dat hij een weg van ijdelheid is gegaan, en dat al zijn werk voor niets is geweest.

Maar op het kruis zie ik de volmaaktheid van de liefde van de Heiland. Zijn verwerping door de mensen gaf Hem slechts de gelegenheid om nog volmakter Zijn liefde te openbaren, die zo volledig in onze verloren toestand heeft voorzien. Ligger wij in de dood? Hij is daar voor ons binnengegaan. Verdienen wij de beker van de toorn? Hij heeft hem genomen en geheel en al gedronken. Was heel de macht van de satan tegen ons? Hij trad die tegemoet en heeft die tenietgedaan. Christus zegt niet: 'Kom naar Mij toe met gepaste gevoelens, dan zal Ik u helpen'. Nee, Hij heeft Zichzelf vernederd om bij ons te komen in onze ellendige toestand. Hij probeerde niet te ontsnappen aan de hand van de mensen. Hij keerde Zich niet af van hun beledigingen en geweld. Door alles heen offerde Hij Zichzelf onberispelijk aan God op.

Als ik de liefde en het raadsbesluit van God zie, terwijl Hij de zonde in gerechtigheid oordeelt; als ik onze Heiland zie op het kruis, leid ik daaruit deze kostbare waarheid af, *dat God Zich in genade bezighield met het probleem van het kwaad*. Als ik Hem zie die deze plaats heeft ingenomen, realiseer ik me dat de hele kwestie van de zonde voor God is gebracht en dat die is opgelost door Christus. En hier, ten aanzien van Hem, handelde God niet zoals tegenover ons in barmhartigheid en medelijden met onze zwakheden. Voor Christus was er geen verzachting van het oordeel, geen barmhartigheid, geen verzwakking van het oordeelsvuur. Hij, de Zoon van God, was alleen in staat het hele gewicht van deze verschrikkelijke last te dragen. Hij was op het kruis de Enige die het kon doen en die het heeft gedaan.

En wat voor een toneel was het! Als God alles in het gericht had weggevaagd, de schepping en de mens, dan had men daarin Zijn gerechtigheid kunnen zien. Maar waar zou Zijn liefde dan gebleven zijn? Als Hij alle mensen had geaccepteerd, terwijl Hij over de zonde was heengestapt, waar zou Zijn gerechtigheid gebleven zijn? Maar als Christus onze plaats op het kruis inneemt, zien wij Gods gerechtigheid tégen de zonde. Nergens anders kunnen wij die zo zien. Op hetzelfde moment zien wij echter Gods liefde voor de zondaar! Op het kruis zijn al Gods eigenschappen

volmaakt verheerlijkt, zelfs daar waar de zonde zichzelf volledig manifesteerde, maar waar de Heer het werk volbracht dat de zonde wegnam.

In psalm 22 wordt na de uitoefening van het oordeel de roep van de Heer gehoord: *‘Verlos Mij van de horens van de wilde ossen’* (vs. 22; vgl. Hebr. 5:7). Dat was *nadat* Hij de beker had gedronken en om zo te zeggen doorboord was door de horens van de wilde ossen. Daarna werd Zijn opstanding het openbare getuigenis dat Hij verhoord was. Maar zelfs nog vóór Zijn dood horen wij Hem vredig ‘Vader’ zeggen, toen Hij uitriep: *‘Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest’* (Luk. 23:46). Hij stierf niet van uitputting. Hij *gaf* Zijn geest over. Zo is het hele probleem van de zonde opgelost en geregeld. En als dat daar niet was gebeurd, zou het nooit geregeld zijn. Het is geregeld tot heil van allen die geloven, maar tot eeuwig oordeel van allen die dit grote heil veronachtzamen. Maar de zonde zal nooit meer voor het aangezicht van God gebracht worden. Aangezien deze kwestie op Golgotha is geregeld, is ze volmaakt geregeld, volgens de volmaakte natuur van God, volgens de heiligheid van God en tot in eeuwigheid. Christus die tot God heeft geroepen vanaf de plaats waar Hij de beker van de toorn heeft gedronken, is verhoord en Zijn opstanding was het bewijs ervan.

Maar nu nog iets anders, en wel de *standvastigheid* van Zijn liefde. Tegenstand kon die liefde niet belemmeren. Ze ging door, ondanks alles. U zult niet één nood vinden, die geen antwoord van die liefde gekregen heeft. U kunt geen zondaar vinden, hoe schuldig ook, voor wie er geen volmaakte en overvloedige genade is. De macht van de satan, het breken van Christus’ hart door de smaad van de mensen of de droefheid over de boosheid van de mensen: al die dingen konden deze liefde niet uitblussen. Hoe meer tegenstand Hij ondervond, des te meer aanleiding die liefde vond om zich te openbaren. Onze Heiland had geen andere motieven dan de liefde die in Hem was voor ons, en Zijn volmaakte gehoorzaamheid jegens God.

Na de opstanding

Na het lijden volgt in psalm 22 de verklaring: *‘Ik zal Uw Naam mijn broeders vertellen, in het midden van de gemeente zal Ik U loven’* (vs. 23). Over welke Naam gaat het hier? De Naam van Zijn God en Vader. De Naam van Hem in Wiens gunst Hij voortaan stond, zonder wolken, omdat de zonde was weggenomen. Hij verkeerde in de tegenwoordigheid van de Heilige. Hij had de kracht van Gods heiligheid tegen de zonde gekend en ondervonden. Nu keerde Hij als Mens terug in het genot van Zijn eigen heerlijke positie – niet alleen omdat Hij de eeuwige Zoon van God was van vóór de grondlegging van de wereld, maar ook in Zijn

hoedanigheid als de Zoon des mensen. Hij genoot deze positie als Degene Die het werk had volbracht en zei: 'Ik zal Uw Naam Mijn broeders vertellen'. En bij Zijn opstanding gaf Hij hun de boodschap: 'Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). Voordien had Hij hen nooit broeders genoemd, maar nu plaatst Hij hen in de positie die Hij voor hen had verworven. Nu Hij het werk daartoe heeft volbracht, brengt Hij Zijn discipelen in de relatie waarin Hijzelf tot God staat. Want wat Hij heeft volbracht, heeft Hij voor ons tot stand gebracht en Hij brengt ons waar Hijzelf is.

Zo kunnen wij zien wat het heil inhoudt. Zo begrijpen wij hoever Zijn liefde ging, die Hem deed neerdalen in het stof van de dood, toen alle macht en kracht van het kwaad op Hem aanstormde en het rechtvaardige oordeel van God tegen de zonde Hem trof, toen Hij tot zonde voor ons werd gemaakt. En wat ons duidelijk maakt hoezeer Hij God door Zijn werk heeft verheerlijkt, is dat Hij na de godverlatenheid terugkeerde naar de volheid van licht zonder wolken. Welnu, dan mag ik voortaan zeggen: 'Daar is ook mijn plaats'. Want Hij heeft gezegd: 'Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader'. En Hij kan zeggen: 'Ik heb uw plaats ingenomen en Ik heb het werk volbracht dat nodig was om u tot God te brengen. U bent gerechtigheid van God geworden in Mij, omdat Ik tot zonde gemaakt ben voor u'.

Zijn eerste gedachte na verlost te zijn uit de muil van de leeuw is: 'Ik zal Uw Naam Mijn broeders vertellen'. Ik wil hen even gelukkig maken als Ikzelf ben, Ik zal hun Uw Naam verkondigen. En Zijn liefde gaat door, in al haar kracht en reikwijdte, om de gevolgen van Zijn werk te bevestigen. Hij zegt dat wij bij Hem zullen zijn. En nu kan niets ons meer van Hem scheiden. Toen Hij de lijdensbeker dronk, deed Hij dat geheel alleen, maar nu zullen wij nooit meer van Hem gescheiden worden. Hij zegt niet: 'Voortaan kunnen zij zingen'. Maar Hij zegt: '...in het midden van de gemeente zal Ik U loven'. Hij *leidt* de lofzang. Hij doet de Naam kennen waarin Hijzelf verblijd is. Wat wonderlijk dat wij zo met Hem verbonden zijn! Natuurlijk is het geestelijk bedoeld dat Hij zingt, maar dit laat ons zien hoe Hij ons met Zichzelf verenigt in alle dingen.

Hoe volmaakt is dit heil! Kan ik echt geloven dat ik in dezelfde verbinding sta tot de Vader als Christus Zelf? Toch zegt Hij dat, en het is onmogelijk dat Hij mij doet dwalen of mij bedriegt. Als Hij zegt: 'Vrede laat Ik u', voegt Hij eraan toe: 'Mijn vrede geef Ik u' (Joh. 14:27). Hij zegt: '...opdat Mijn blijdschap in u is' (Joh. 15:11). De volmaakte liefde probeert haar geliefde met zich te verenigen; zij brengt hem tot zichzelf. Zo handelt Christus daar waar Hij is, en op die manier zegent Hij ons. Hij schenkt ons niet alleen gaven. Ongetwijfeld doet Hij dat, naar onze behoefte. Maar Hij brengt ons in Zijn eigen gelukzaligheid. Hij zegt: '...opdat zij Mijn blijdschap volkomen hebben in zichzelf'; '...de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun

gegeven'; '...opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is en Ik in hen'; '...de woorden die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven'. Dat is de maatstaf van Zijn liefde, een volmaakte liefde, hoewel wij zwakke mensen zijn. Hij voert ons in zo'n volmaakte zegen, opdat wij die met Hem kunnen delen.

Wij zien ook dat de betekenis van deze psalm reikt tot in het duizendjarig Vrederijk. Het is hier niet alleen: 'Vrees God en geef Hem heerlijkheid', zoals wij lezen in het boek Openbaring (Openb. 14:7). Maar psalm 22 zegt: 'U die de HEERE vreest, loof Hem' (vs. 24). Als u Hem vreest, moet u Hem prijzen. Wij zouden kunnen denken dat God op een enkele zonde zou terugkomen. Maar nee, Hij zal op geen enkele ongerechtigheid terugkomen. Hij heeft ze allemaal weggedaan en Hij heeft ons bekleed met het beste kleed. Hij brengt ons in Zijn huis, opdat onze harten tot Hem in alle vrijheid zouden naderen. Voortaan is er waarheid in het verborgene van het hart, want de zonde is geopenbaard in het licht van God en is weggedaan. Wat een vrede geeft dat!

Kunt u naar het kruis kijken en dan zeggen: 'Ik weet niet of mijn zonden vergeven zijn?' U weet dat op het kruis alles in orde gemaakt is. Christus is daar tot zonde gemaakt, en God heeft daar de zonde geoordeeld in de Persoon van Zijn Zoon. 'Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde af te schaffen door het slachtoffer van Zichzelf' (Hebr. 9:26). Ik weet dat het werk geheel volbracht is. 'Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven', zegt de Heere Jezus (Joh. 17:4). Ik vraag niet wat ik ervan denk, ik weet wat *God* ervan denkt. *Hij* heeft Jezus opgewekt uit de doden. Hij heeft Hem niet alleen aangenomen, maar Hij heeft Hem opgewekt als Mens, omdat Christus Hem volmaakt heeft verheerlijkt ten opzichte van de zonde.

Als men eenmaal zo de gedachten van God kent over het werk van Zijn Zoon, verdwijnen alle onzekerheden en twijfels als sneeuw voor de zon. Er zal nooit een andere Christus komen om het werk te doen; en Hij die eens voor altijd gestorven is, zal niet weer opnieuw sterven. God zij geprezen: Christus heeft het werk volbracht en de waarde van dit werk zal even lang bestaan als Hij in Gods tegenwoordigheid zal zijn. Ik kan getuchtigd, berispt, aangemoedigd of gewaarschuwd worden. De openbaring van Zijn heerlijkheid kan mij ter aarde werpen. Maar niets kan ooit de gerechtigheid van God tenietdoen, en dat ben ik nu geworden in Christus. 'En als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden' (1 Joh. 2:1). Maar de gerechtigheid wordt nooit aangetast. Want Christus, die onze gerechtigheid is, is onze Voorspraak geworden. In plaats dat Hij ons de zonde ten laste legt, pleit Hij voor ons en onze ziel wordt hersteld. Hoe volmaakt is dit alles.

Het valt ons misschien moeilijk dit te geloven, omdat het ons moeilijk valt zo'n liefde te begrijpen. Geloof u dat Christus u werkelijk met Zichzelf heeft verenigd? Hij stemt de lofzang aan, en u moet wel met Hem mee zingen. Als u zegt dat u niet weet of Hij het werk heeft volbracht, dat u voor God in het volmaakte licht en in een volmaakte gunst staat – dan kunt u niet meezingen met Hem. Want Hij weet dat het werk is volbracht, Hij weet wel dat Hij in het volmaakte licht van Gods gunst staat.

Ik begrijp dat u in uw leven als christen moeilijkheden zult tegenkomen, maar dat is een ander onderwerp. U zult Gods genade ondervinden, die door gerechtigheid heerst. De Heer heeft het werk volkomen volbracht, zodat u op Hem kunt vertrouwen in alle gerechtigheid. Waar staat u in werkelijkheid? Bent u verzoend? Kunt u zeggen dat u door dit werk vrede met God hebt? Wij weten dat de mens van nature rijkdom liefheeft, genoegens, wereldse omgang, alles, behalve God. Want het hart van de mens is vijandig tegenover God. Bent u met God verzoend? Als dat zo is, dan kunt u in al uw zwakheid tot God gaan. En inderdaad, als er beproevingen en verzoeken komen, waar zou u anders heengaan dan naar Hem die heeft gezegd: 'Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht' (2 Kor. 12:9).

Het is heerlijk te zien hoe Paulus in Romeinen 8 deze liefde van God toepast op alle dingen, wanneer hij zegt: 'Hoe zal Hij die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen heeft overgegeven, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?' God is voor ons, terwijl Hij ons alle dingen geeft. 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen uitverkorenen van God?' God is vóór ons, als Hij ons rechtvaardigt. Hij is vóór ons, als ik de gave bekijk die Hij ons heeft geschonken, of de schuld die Hij heeft weggenomen. Hij is vóór ons in onze beproevingen en moeilijkheden. In alle omstandigheden kunnen wij zeggen: 'Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?'

Als er beproeving komt, weten wij dat er een rust voor ons is weggelegd. Als er een rust is, is die bestemd voor het volk van God. En als die rust voor het volk van God is, dan is Gods rust *mijn* rust. En Hij zal komen en ons invoeren in deze rust. Ik kan iemand laten halen, die mij niet bijzonder interesseert, maar als het een intieme kennis is, ga ik hem zelf halen. Daarom zegt Hij: 'En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben (Joh. 14:3).

Bron: Le Messenger Évangélique 1911-37; Titel: Christ sur la croix

